

Christoffer
HOLST

**CILLA
STORM**
-SARJA



TALVIÖITÄ JA KALMANVALKEAA

SUOMENTANUT HANNA JOKELA



WSOY

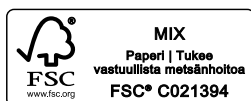
Christoffer
HOLST

**TALVIÖITÄ
JA KALMANVALKEAA**

SUOMENTANUT HANNA JOKELA



WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI



Ruotsinkielinen alkuteos
Kalla, vita vinternätter

Copyright © 2020 Christoffer Holst
by Agreement with Enberg Agency
Suomenkielinen laitos © Hanna Jokela ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö
ISBN 978-951-0-50291-4
Painettu EU:ssa

PROLOGI

*Idre Fjäll,
24. joulukuuta 2000*

Lunta sataa hiljalleen hänen pikku mökkinsä ikkunan takana.

On jouluaatto, ja hän iloitsee lumesta. Heidän kotikaupungissaan Tukholmassa ei melkein koskaan tule talvisin lunta. Kadut ovat pakokaasunharmaita, ja jalkakäytävillä on yhtenään pakko väistellä putoavia jääpuikkoja. Pohjoisempi Idre on tällä hetkellä oikea talvinen satumaa. Ja hän rakastaa näkyä. Se muistuttaa häntä lapsuuden talvireissuista Ruotsin tuntureissa.

Tämä ei todellakaan ole hänen ensimmäinen joulunsa Idressä. Viime talvet hän ja hänen entinen miehensä Olle tulivat joka vuosi tänne pohjoiseen laskettelemaan. Tämä *on* kuitenkin hänen ensimmäinen joulunsa omassa mökissä. Sillä nyt hän todella omistaa ihka oman lomamökin, josta on rinnenäkymä. Mökki on koruton. Kaikki huonekalut ovat mäntyä, eikä hänellä ole vielä ollut varaa sisustaa. Jopa petivaatteetkin ovat edellisen omistajan. Ei kuitenkaan haittaa tippaakaan, että he nukkuvat vanhanaikaisilla, reikäisillä pussilakanoilla. Tärkeintä on, että kaikki on hänen. Hän ei ole mitään velkaa kenellekään.

Hän on vapaa.

Selän takaa kuuluu jokellusta, ja hän kääntyy. Poika, hänen kuusikuukautinen poikansa, sätkyttelee syöttötuolissa.

– Hei, kullannuppu, hän sanoo ja kävelee pojan luokse.

Hän hyväilee pojan poskea, ja poika nauraa ja hymyilee hampaattomalla suullaan.

– Äiti vähän koristelee, niin meillä on illalla täällä hienot oltavat. Onko tuolissa tylsää?

Ei kuitenkaan siltä vaikuta. Poika pomppii ja nauraa niin riehakkaasti. Rakas poikakultani, hän ajattelee. Olet ollut niin helppo lapsi jo ensihetkestä lähtien. *Nukkunut öisin, nauranut päivisin.* Siitä huolimatta kaikki valvehetket ovat olleet huolta täynnä. Huolta kaikesta, mitä pojalle voisi sattua. Irene saattaisi litistää pojan yöllä sängyssä, poikaa voisi kohdata yhtäkkinen kätkytkuolema, hänellä saattaisi mennä jotakin kurkkuun. Monesti Irene on nähnyt unta, että pojalle on sattunut jotakin, ja herännyt keskellä yötä aivan hiestä märkänä ja henkeä haukkoen. Mutta nyt vaihe on menossa ohi, hän ajattelee ja silittää poikakultansa päätä. *Olet pärjännyt kohta jo seitsemän kuukautta. Ehkä äiti voi pian rauhoittua.*

Vai?

Kun poika oppii kävelemään, ehkä huolenaiheita on vieläkin enemmän. *Autot. Jyrkänteet.* Ja sitten kun koulu alkaa, niitä löytyy taas lisää. *Kiusaaminen. Tappelut.* Ja sitten pojasta kasvava teini. *Humalajuominen. Huumeet. Seksi.* Ja lopulta aikuinen. *Matkat vaarallisiin maihin, sairaudet, vaikeat ihmissuhteet...*

Hän pyörittelee silmiään ajatuksilleen. On helppo kyseenalaistaa, miksi tällaista tekee. Miksi saattaa maailmaan pieni viikari, jota täytyy alituisen pitää silmällä. Mutta kun hän näkee pojan hampaattoman hymyn ja kohtaa tämän suuret, uteliaat silmät, sellaiset mietteet pyyhkiytyvät mielestä sen sileän tien.

- Äiti rakastaa sinua, hän sanoo ja suukottaa poikaa otsalle.
– Ja nyt minä leivon maustekakkua!

Hän suuntaa keittiöön ja kävelee ikkunalaudan ääreen radion luo. Kääntää äänenvoimakkuutta kovemmalle ja kuuntelee Band Aidin Do They Know It's Christmas? -laulun tuttuja säveliä, jotka soljuvat pienestä kaiuttimesta. Kappale on aina ollut hänelle rakas.

Hän tarttuu sähkövatkaimeen ja jauho- ja sokeripusseihin. Hän pitää leipomisesta. Syksyllä, kun ero Ollesta oli raastavimmillaan, hän leipoi lähes koko ajan. Hän leipoi, vaikka poika olikin niin pieni, ettei voinut nauttia muuta kuin rintamaitoa. Vaikkei hän itsekään jaksanut maistaa kaikkia leipomuksiaan. Sillä valmiiden leipomusten sijaan hänen vointiaan kohensi itse leipominen. Hän oli halunnut sulkea mielestään kaikki riidat. Kaiken huutamisen. Kaiken huolen pojan tulevaisuudesta. Ja siinä hän olikin onnistunut aina tunniksi kerrallaan vaivatesaan taikinaa jauhopilven keskellä.

Mutta täällä mökissä hän ei ole vielä leiponut.

Hän katselee mäntyisiä keittiönkaappeja. Kakkuvuoka on näköjään kaapin päällä. Irene nousee varpailleen ja yrittää venyttäytyä niin pitkäksi kuin voi, mutta sormenpäät eivät yletä perille asti. Himskatti. Yhtäkkiä hänen on hirveän lämmin. Hiki liimaa paidan selkään, ja hän tajuaa pienen keittiön vanhan uunin hohkaavan kahdessasadassakahdessakymmenessäviidessä asteessa. Hän kävelee keittiön ikkunalle ja avaa sen rakoselleen. Kylmä talvi-ilma virtaa mökkiin ja vilvoittaa kehoa.

- Ihan hetkeksi vain, hän huikkaa pojalle, joka tyytyväisenä jatkaa pomppimistaan pienessä tuolissa. – Äidille katsos tuli ihan kamalan kuuma!

Hän raahaa esiin keittiöjakkaran ja kiipeää sen päälle. Yksi jalka on vähän löysällä, mutta eihän hän aio tasapainoilla tuolilla pitkään. Hän ojentautuu kohti hopeista kakkuvuokaa Band Aidin vaihtuessa Oi jouluyöhön. Ja sitten kaikki käy salamannopeasti. Jokin risahtaa hänen allaan, jakkaran jalka on katkennut. Irene horjahtaa, yrittää tarttua johonkin, mutta kaatuu sen sijaan ottamatta lainkaan käsillä vastaan. Hän lyö otsansa, ja pimeys nielaisee hänet.

Kun hän avaa silmänsä, hän ei tiedä ajan kulusta mitään. Hän tajuaa vain makaavansa pienen keittiön lattialla. Päättä kivistää vietävästi. Kaatuessaan hän sai liesituulettimesta kunnan tällin.

Hän ei ole varma, kuinka kauan on maannut tajuttomana, mutta... aikaa ei ole voinut vierähtää kauaa. Tommy Körberg on Oi jouluyön loppuhuipennuksessa, joten korkeintaan muutama minuutti.

Luoja, olisin voinut kuolla, hän ajattelee.

Mutta niin ei käynyt.

Hänellä on vain mieletön päänsärky.

Keittiössä on hyytävän kylmä. Hän kohottautuu kyynärpäilleen ja ajattelee ensitöikseen sulkevan ikkunan. Mutta hän ei ehdi edes nousta jaloilleen, kun paniikki tarraa häneen kyhmyisillä sormillaan.

Tuoli, jossa poika istui ja jokelteli vain hetki sitten, on tyhjä. Ja ikkuna on nyt selkosen selällään. Punaiset jouluverhot lepattavat armottoman kylmässä viimassa. Hän nousee ylös ja syöksyy sydän jyskyttäen ikkunalle. Tähystäessään iltapäivän hämärään hän näkee ensimmäiseksi tuoreet jalanjäljet, jotka johtavat ikkunalta pois päin. Suoraan metsään.

Silloin hän alkaa kirkua.

I

Södermalm, Tukholma Cilla Viikko joulunuun

Tämä asunto on suunniteltu lämpimiä kesiä varten. Siitä ei ole epäilystäkään. Pieni yksiöni Brännkyrkagatanilla on kesäkuukausina ihana. Nukun silloin aina ikkuna auki Söderin hälyisille kaduille. Nyt on kuitenkin päinvastoin. Olen vihdoin saanut palata kotiin pitkäkestoisen vesivuoto-ongelman jälkeen, jonka ajaksi sain onneksi muuttaa parhaan ystäväni Zacken asuntoon kivenheiton päähän. On mukavaa, ettei enää tarvitse asua matkalaukussa, mutta totta puhuakseni minulla on välillä myös vähän yksinäistä. Kylmyydestä puhumattakaan. On joulukuu, ja vuokranantajani on joko sadisti tai maailman saidoin ihminen, sillä lämpöpattereiden ilmauksesta huolimatta ne ovat jääkylmät. Olen silkasta epätoivosta laittanut uunin kahteensataan asteeseen ja avannut luukun apposen auki.

Nyt huoneeseen virtaa kuumaa ilmaa, mutta siitä ei juuri ole apua koleaa puulattiaa ja huonosti tiivistettyjä ikkunoita vastaan. Olen pukeutunut villasukkiin, verkkareihin ja pitkiin kalsareihin, ja pisteenä i:n päälle käärinyt neulehuivin kaulan

ympäri. Nähdessäni itseni peilistä minun on pakko tirskahtaa.

– Mähän olen oikea talvimuumio!

Yhtä muumioitunut Adam naurahtaa sohvalta kannettavansa äärestä.

– Tyylikäs muumio, hän sanoo.

– Äsh.

Asetan molemmat kädet rinnalleni, vääntelen suutani ja matkin kaksituhatuotista ruumista.

– Riittää se vokottelu, Adam sanoo ja hörppää suuresta teekupista.

En yleensä ole mikään teeihminen. Pidän kahvista ja viinistä. Mutta tässä Siperian kylmyydessä en olisi rehellisesti sanotuna kieltäytynyt edes kupillisesta kiehuvaa kerosiinia. Kaikki lämmittävä on tervetullutta.

– Tämä on ihan sairasta, Cilla. Oletko yrittänyt laittaa viestiä sun vuokranantajallesi?

– Joo. Mutta sitä on lokakuun vesivuodon jälkeen ollut ihan mahdoton saada kiinni. Se makoilee varmaan aurinkorannalla jossain tropiikissa.

– On takuulla laitonta altistaa vuokralainen tällaiselle.

– Eikös sin pitäisi tietää, sähän se poliisi olet.

Hän hymyilee minulle.

– Mitä padalle kuuluu? hän kysyy sitten.

– Mä kurkkaan!

Astelen hellan luo ja kohotan punaisen Le Creuset -kattilan kantta. Lahja Zackelta, tietenkin. Hän näyttää uskovan, että on sula mahdollisuus laittaa ruokaa alle tuhannen kruunun kattilassa. Täyteläinen ruoantuoksupilvi kohoaa ilmaan ja leijuu nenääni. Tuoksuu ihanalta. Chili on tekeytynyt iltapäivästä saakka. Aloitin kuullottamalla ancho-chilit, sipulin ja sellerin,

ja haudutin sitten etuselkää lihaliemessä ja tummassa oluessa. Liha on alkanut jo hajota, ja kohta on aika kattaa lisukkeet. Chili nautitaan lämpimän tortillan sisällä vispatun crème fraichen, kermaisen maissitahnan, rapean jäävuorisalaatin ja reilun korianterihyppysellisen kera. Vesi herahtaa kielelle jo pelkästä ajatuksesta. Ihmeiden aika ei ole ohi – minä, Cilla Storm, olen vanhoilla päivilläni ruvennut laittamaan ruokaa!

Elämässäni oli aika (ei erityisen kauan sitten), jolloin ruoanlaitto merkitsi vain Lämmin kuppi -ateriaa tai korkeintaan lautasellista pennepastaa valmispestolla. Palkkapäivän jälkeen soin itselleni erikoistilauksen henkilökohtaiselta kokiltani (tai Foodoran Jawadilta, joka hän oikeasti on nimeltään). Mutta kun elämään (ja sänkyyn) tupsahtaa Adam Ångström -niminen söpö poliisi, yhtäkkiä maailman paras asia on hääriä hellan ääressä laittamassa hänelle juhla-aterioita.

Herranjestas. Lisää vielä korsetti ja nappaa pois äänioikeus niin kodin hengettären kuva on täydellinen.

Zacke on toki kertonut, että hänelle kävi samoin. Onhan Zacke tietysti aina rakastanut ruoanlaittoa, mutta alettuaan seurustella Jonathanin kanssa hän joutui melkein gastronomiapsykoosiin.

Ulkona on tuulista, ja lehdettömien puiden oksat kolisevat pimeydessä. Vaikka on jo joulukuun puoliväli, Tukholmaa ei vielä peitä lumivaippa. Suurkaupungissa asuessa täytyy kuitenkin tyytyä siihen, ettei lumesta ole takuuta. Silti minusta on aika mukava olla kaupungissa. Monet valittavat talvisesta Tukholmasta. *On loskaa, harmaata – ei mikään oikea talvi.* Minä olen kuitenkin kaupungin kasvatti. En ole talvisin koskaan hiihtänyt murtsikkaa jonnekin vohveleita tarjoavalle tauko-paikalle tai pilkkinyt ahvenia pienistä jämtlantilaislammista.

Olen tuijottanut NK-tavaratalon jouluikkunaa ja Strandvägenin veneiden välissä välkehtiviä jouluvaloja. Se riittää minulle paremmin kuin hyvin.

Päätimme Adamin kanssa silti tehdä viime viikonloppuna pikku reissun maalle. Tai no, maalle ja maalle, matkustimme rakkaalle siirtolapuutarhamökkilleni Bullholmenille. Päätös syntyi hetken mielihohteesta. Halusin käyttää tilaisuuden hyväkseni ja käydä kurkkaamassa pientä sopukkaani joulun alla, joten minulle sopi mainiosti hypätä Silverpilenin kyytiin viime lauantaina. Olimme Adamin kanssa lähes kaksin lautalla, mikä oli hassu tunne. Kesällä Silverpilen on lähes aina tupaten täynnä, ja jopa syksyllä, kun matkustimme Rosien kanssa kylpylälomalle, moni muukin halusi nauttia Bullholmenista syysasussa. Viime viikonloppuna saarella oli kuitenkin täysin kuollutta. Ica-kauppa oli onneksi sentään auki. Muuten olisimme luultavasti joutuneet palaamaan suoraa päätä kotiin.

Sinä kuulaana talvipäivänä vaeltelimme yhdessä saarella. Aina saaren toiselle puolelle saakka, jossa rantakalliot ovat jyrkkiä ja uusi kylpylä ottaa vieraita vastaan. Kylpylä, jossa minä ja Rosie olimme mukana jossakin ennenkuulumattoman jännittävässä vain pari kuukautta sitten. Nyt kaikkialla oli kuitenkin hiljaista ja rauhallista. Jopa meri oli tyyntynyt. Illalla valmistimme perus ruotsitacoja – lisukkeena purkkimaissia ja kermaviiliä – ja joimme Ginger Joeta ja katselimme iPadillani pari jaksoa jotakin brittiläistä salapoliisisarjaa. Yö oli kuitenkin niin kylmä, että päätimme aamulla hypätä oitis ensimmäiseen lauttaan. Ja viettää koko aamupäivän yhdessä kylpien. *Ei niin pahaa, ettei jotain hyvääkin...*

Mutta olen siis joutunut toteamaan, että tällä hetkellä molemmat kotini ovat hyytävän kylmiä.

Tietysti Adamia lukuun ottamatta. Vilkaisten olkani yli ja katselen, kun hän istuu sohvalla. Vaikka Adamkin on lämpömuumioitunut, hänen kasvonsa pilkistävät paksun puseron kauluksen takaa. Uteliaat silmät, suuret suudeltavat huulet ja tumma parransänki...

Voi asunnostaan huonompiakin miehiä löytää. Se ainakin on vissi.

Tänä yönä minun on vaikea saada unta.

Pyörin ja hyörin peiton alla.

Adam tuhisee suloisesti vierelläni, ja tavallisesti tykkään maata yhdessä vieri vieressä. Pian kello yhden jälkeen pujahdan kuitenkin sängystä keittiöön. En juurikaan tarvitse lisävaatetta, sillä menimme molemmat nukkumaan villasukissa ja lämpöissä vaatteissa.

Tiskipöydällä on illan kokkausrupeaman jämat. Ruoka oli yhtä mehevää ja herkullista kuin olimme toivoneetkin. Tiskit hoidamme kuitenkin vasta huomenna, sen sijaan voin hyödyntää unettomuuttani tekemällä vähän töitä. Kun olen keittänyt itselleni kupposellisen passionhedelmältä tuoksuvaan teetä, hiivin sohvalle läppäri sylissä.

Noin puolentoista viikon päästä on joulukuu, mutta sellaiset ajatukset eivät freelance-toimittajan päätä paljoa pakota. Toisten laskeskellessa ylityövapaita ja välipäiviä minun ajatuksiani varjostaa jatkuvasti kirjoitustyö. Ei niin, että se haittaisi. Rakastan olla freelancer. Rakastan sitä, että saan kirjoittaa silloin kun haluan ja silloin kun minusta siltä tuntuu minä vuorokauden kahdestakymmenestä neljästä tunnista tahansa. Eikä työ ole muuttunut vähemmän jännittäväksi saatuaani toimeksiannon *Verijalkia*-podcastiin. Podcast on juuri nyt yksi maan suosi-

tuimmista, ja epäilyksettä true crime -kategorian suurin. Joka ikisellä jaksolla on lähemmäs kaksisataatuhatta kuuntelijaa viikossa, joten podcastia voi hyvin verrata ajankohtaisohjelma *P3 Dokumentärin* kaltaisiin jättiläisiin. Kiitos kuuluu etupäässä karismaattiselle naiskaksikolle, joilla on taito kertoa aiheista sekä empaattisesti että koukuttavasti. Mutta toivottavasti myös sille, että minä laitan koko uteliaan olemukseni likoon käsikirjoituksiin. Minä nimittäin käsikirjoitan podcastin kaikki jaksot. Teen tutkimustyötä, kokoan tietoa ja yritän sitten kirjoittaa tarpeeksi jännittävästi, jotta tarjolla olisi viisikymmentä minuuttia todella hiuksia nostattavaa kuunneltavaa.

Olen työskennellyt *Verijäljille* kokoaikaisesti alkusyksystä lähtien, ja vahvin jakso oli tietysti se, joka käsitteli seurapiiri-kaunotar Laila Dammia, jonka kolmekymmentä vuotta sitten sattuneen katoamisen selvitimme Rosien kanssa syksyllä Bullholmenilla. Jaksosta tuli heti *Verijälkien* kuunnelluin, eikä vähiten siitä syystä, että paljastimme asioita, joita edes poliisi ei ollut onnistunut saamaan selville. Sen jälkeen olen voinut laskuttaa muutaman lisätönnin kuussa, mikä tekee kukkarolle hyvää. Mutta menestyksen myötä on tullut lisäpaineita. Laila Damm -jakso lisäsi *Verijälkien* tyttöjen kiinnostusta ruotsalaisiin tapauksiin. Toki ulkomaiset tapaukset toimivat myös hyvin (ja niiden täytyy, sillä ne muodostavat valtaosan kaikesta kirjoittamastani), mutta kotikenttämysteereissä on jotakin erityisen kutkuttavaa.

Pienellä armaalla Ruotsinmaalla tapahtuneita mysteereitä ei kuitenkaan ole rajattomasti.

Useimmat ovat jo kuulleet von Sydowskan murhista ja Naamiaisliigasta, ja yritän säännöstään välttää kaivelemasta mitään kovin raakaa. Tragedioista on helppo tehdä viihdettä, ja meidän

niiden parissa työskentelevien täytyy varoa ylittämästä rajaa. Enkä henkilökohtaisesti ole koskaan ollut kiinnostunut niistä teinityttöihin kohdistuneista väkivaltarikoksista, joita maailma on pullollaan. Pidän arvoituksista. Mysteereistä. Pidän siitä, että saan koota mielessäni palapeliä.

Täytyy silti myöntää, että minulla alkaa olla pienoinen kirjoituskramppi. Tai pikemminkin ajatuskramppi.

Teen tavanomaista googlailuani: *ruotsin kadonneet*. Sitten kokeilen eri vaihtoehtoja: *Ruotsi + kadonneet. Selvittämättömät katoamiset*. Ulkona tuuli ulvoo edelleen, ja talven pimeys on nielaissut koko Brännkyrkagatanin yhdellä haukkauksella.

Silmäilen erinäisiä ruotsalaisia katoamistapauksia. Sillä kyllähän ruotsalaisiakin katoaa silloin tällöin. Yleensä kyse on kuitenkin karkuun lähteistä teineistä tai eksyneistä narkkareista. Harvoin ihmiset katoavat samaan tapaan kuin Laila Damm katosi. Hyvä juttu näin ylipäättään. Huonompi juttu minun laskutukselleni.

Voi elämä, Cilla, ajattelen ja pyörittelen silmiäni.

Avaan työpöydälle kansion, jonka olen nimennyt sanalla HÄTÄTAPAUKSIA. Vähintäänkin monimerkityksinen nimi. Sinne olen säilönyt joitakin klassikoita, joihin voi aina palata. Yngsjö-murha, Åmselen kolmoismurha, Bodominjärven telttamurha... En kuitenkaan halua tarjota vanhoja ruoantähteitä. Haluan kertoa jotakin uutta. Jotakin ihmisille tuntematonta.

On palautuspäivään sentään vielä hieman aikaa. Lupasin *Verijälkien* tytöille toimittavani upouuden käsikirjoituksen tammikuussa. Onneksi paiskin töitä koko syksyn, sillä nyt talvisesonki on jo kauttaaltaan paketissa. Mutta olisi kiva aloittaa kevätkausi jollakin todella raflaavalla. *Verijälkiä* ei ole ainoa true crime -podcast. Ilmoille on alkanut putkahdella yhä useampia,

kuin podcast-kasvikunnan murhanhimoisia sieniä: *Murhia ja ihmisiä, Olutta ja äkkikuolemia, Sata tapaa kuolla* – kilpailu käy yhä kuumempänä. Yksi podcasteista, *Sata tapaa kuolla*, toki lopetettiin, kun tuli ilmi, että juontaja oli varastanut käsikirjoituksia suoraan eräästä kirjasta, ja kirjailija haastoi tekijät oikeuteen. Mutta niin ei käy *Verijäljille*.

Olet meidän salainen aseemme on *Verijälkien* tytöillä tapana sanoa. Eikä se suoraan sanottuna vähennä stressiä.

Kun teekuppi on tyhjä, suljen kannettavani ja kävelen ikkunalle. Tuijotan ulos pimeyteen, mutten näen muuta kuin oman viluisen kuvajaiseni. Samalla hetkellä sängystä kuuluu kuorsausta. Hymyilen itsekseni.

Aika palata komean poliisini kainaloon.

Cilla

– Miten sä ajattelit viettää joulua?

Kävelemme Rosien kanssa vieretysten. Tai *tallustamme* on kenties osuvampi ilmaus. Molemmilla on päällä paksu untuvatakki ja kunnon sormikkaat. Olemme Gamla stanin suurtorilla, jonka joulumarkkinoilla on riittänyt vilskettä jo marraskuun loppupuolelta. Pieniä punaisia kojuja, joissa myydään kanelipullaa ja glögiä, itsevuoltuja voiveitsiä ja arpoja.

– Oi, enpä tiedä, Rosie sanoo. – En ole kummoinenkaan jouluhminen.

– Ai et?

– En. Tai pidänhän minä glögistä siinä missä kuka tahansa. Mutta sen täytyy olla terästetty jollain hyvällä. Kernaasti rommilla tai viskillä. Muuten on ihan yksi lysti juonko vai enkö.

Hymyilen. Rosie Ångström on erityinen nainen. Ja mikä erityisempää, hän on yksi parhaista ystäväistäni. Seitsemänkymppinen eläköitynyt poliisi ja siirtolapuutarhapalstan omistaja Bullholmenilla. Sitä kautta tutustuimme toisiimme. On itse asiassa ihan hullua, että olemme olleet ystäviä vain runsaat puoli vuotta, sillä useimmiten tuntuu siltä kuin olisin

tuntenut Rosien koko ikäni. Hän on hauska, lämmin ja omaksi parhaakseen aivan liian utelias. Rakastaa ruokaa ja viiniä. Jos liki neljäkymmenen vuoden ikäeroa ei oteta huomioon, hän on täydellinen ystävä. Mietin hänen ikäänsä vain joskus, lähinnä silloin kun Adam on mukana. Sillä Adam Ångström, poliisi jonka kanssa aloin seurustella syksyllä, on Rosien poika.

– Entäpä sinä, Cilla? Miten aiot viettää joulua?

Kohautan olkapäitäni.

– Ei mulla ole mitään erityisiä suunnitelmia. Paiskin varmaan töitä.

Rosie hekottaa ja pudistelee päätään.

– Työ, työ, työ. Voi teidän sukupolveanne. Tästä syystä teille tulee niin usein seinä vastaan. Viette työt kotiin ja selaillette kännykkää kaikki yöt, ja kun saatte lapsia, niin niitä ruokitaan vain muovittomalla, vegaanisella kasvisjauhiskastikkeella, jossa on kombuchaströsseliä päällä. Ei ihmekään, että palatte loppuun.

– Rosie, kai sä mut tunnet? Ei lapsia. Ei kombuchaa.

– Hyvä juttu. Mutta varo vain. Etkös teekin liikaa töitä? Monenko tunnin öitä yleensä nukut?

– Öö... seitsemän kai.

– No se vielä menettelee. Itse nukun eläkeläisen unta. Herään joka kerta, kun käytävässä viuhahtaa kärpänen.

Tirskahdan. Sitten nappaan Rosien käsikynkkään ja vedän hänet mukanani punaiselle kojulle, jossa myydään kaakaota. Tilaan kaksi, ja saan tulikuuman kaakaon tarjoiltuna pieniin paperimukeihin. Juoma tuoksuu sokerilta ja suklaalta, ja jotenkin kylmyys saa sen maistumaan entistäkin herkullisemmalta.

– Miten luulet, että Adam aikoo viettää joulua? kysyn varovasti. – Tai miten hän *yleensä* viettää joulua?

– Häinkin on työnarkomaani. Aina ollut. Paiskihan hän töitä silloinkin, kun seurusteli Sabinan kanssa. Mutta vaikka Nackan poliisipomot yleensä haluavatkin hänet paikalle, hän voisi vaihtelun vuoksi varmaan saada vähän vapaata. Jos niin käy, joudumme taistelemaan hänestä – kuin kaksi kettua pienestä kanasta.

– Apua.

– Leikki leikkinä. Saat hänet jouluksi, Cilla. Katsokin, että teillä nuorilla on todella mukavaa yhdessä. Itse vaeltelen asunnossani ja puhelen itsekseni telkkari ainoana seuranani. Pidä peukkuja, etten liukastu suihkussa ja kuole hitaasti verenvuotoon.

– On se kyllä hyvä juttu, ettet ole mikään marttyyri, Rosie.

Hän tuuppaa minua kylkeen, ja minä hymyilen kaakaomuki huulillani. Tiedän, että Rosie tykkää laskea leikkiä. Ja luotan hänen sanaansa siinä, ettei hänellä varmasti ole mitään erityistä suhdetta jouluun. Mutta silti mielikuva hänestä yksin asunnossa satuttaa minua.

Joulu on monimutkainen juttu. Niin monia tunteita. Sekä valoisia että tummia. Emme ole Adamin kanssa puhuneet lähestyvistä juhlahpyhästä vielä, vaikka siihen on aikaa vain reilu viikko.

Viime vuosina olen viettänyt joulua isän ja Sussin kanssa, mutta tällä kertaa he ovat päättäneet lähteä Kanariansaarille. He kutsuivat minut mukaan, mutta vaikka se olisikin ollut ihanaa, en saisi rauhaa aurinkotuolissa Las Palmasissa. Työ on aina etusijalla. Mutta ehkä voimme Adamin kanssa nauttia edes joulupäivällisen?

Mieleen putkahtaa kuva romanttisesta elokuvasta. Joulukuusi kimmeltää, takassa rätisee tuli, ja minä ja Adam makaamme toisiimme kietoutuneina sohvalla lämpimän viltin alla ja syötämme toisillemme hasselpähkinöitä *The Holiday* -elokuvan

pyöriessä taustalla. Kuvitelma on täysin järjetön, eikä vähiten siksi, ettei minulla ole avotakkaa. Olen nimittäin allerginen hasselpähkinöille, mikä olisi todellisuudessa tarkoittanut sitä, että Adam olisi saanut maata loikoisasti akuutista hapenpuutteesta kärsivän, turvonneen naisen vierellä.

Mutta emmeköhän me kuitenkin jotakin keksi.

*

Myöhemmin samana iltana istun pienessä keittiössäni kotona Södermalmilla. Adamilla on tänä iltana töitä, ja pienellä keittiönpöydällä on tyhjä pad thai -laatikko ja kaksi palavaa kynttilää. Uusien mahdollisten tapausten metsästys on vienyt koko päivän, ja tunnen kohta hätyytteleväni Flashback-foorumin raja-alueita.

Ei hyvä, Cilla. Ei hyvä.

Ikkunasta näkyy koiranulkoiluttajia talvikävelyllä. Olen yhdistänyt iPhoneni pieneen vihreään kaiuttimeen, joka soittaa Roxy Musicia. *More than this, you know there's nothing...* Pitäisi ehkä laittaa soimaan jotakin jouluisempaa. Valitsen Spotifysta Hyvää joulua -nimisen soittolistan, ja pian Bing Crosbyn ihasuttava ääni soljuu rätisevästä pikku kaiuttimesta, jota käytän aina keittiössä. Paljon parempi.

Kun kello lyö kahdeksan ja olen istunut koneen ääressä kaksi tuntia kirjoittamatta riviäkään, soitan Zackelle.

– Bockstenin suomies puhelimessa, hän vastaa.

– Anteeksi kuinka?

– Niin siis, mä *näytän* ihan Bockstenin mieheltä nykyään. Milloin sä soitit viimeksi – vuonna -97? Mä olen kohta jo maatonut. Onko meidän välillä enää mitään?

- Hieron otsaani ja nauran melodramaattiselle ystävälleni.
- Tiedän. Anteeksi. Olen ollut ihan hirmu surkea pitämään yhteyttä.
 - No sanos muuta. Onko se se poliisi? Onko rakkaus saanut sut *vangiksi*?
 - Ei luoja.
 - Vitsi vitsi.
 - Työstä se vaan johtuu. Mun pitää saada uusi käsikirjoitus aikaiseksi kahden viikon sisään eikä mulla ole... mitään. Ei edes ideanpoikasta. Olisiko sulla jotain vinkkiä selvittämättömästä mysteeristä?
 - Joo. Miten mun vaatteet voi kutistua joka vuosi?
 - Ehkä vähän liian niche aihe *Verijälkien* kuuntelijoille.
 - Haluatko tulla käymään? Me ollaan just avattu hyvä punkkupullo.
 - Mä olen kirjaimellisesti jo ihan oven takana.

"HOLST ON HYVÄN MIELEN MYSTEERIEN MESTARI."

– TARA MAGAZINE

Rikostoimittaja Cilla Storm on kutsuttu hiihtomökille Idren tunturimaisemiin, ja Cillan riemuksi myös hänen kesämökkinäapurinsa Rosie lähtee mukaan.

Leppoisa mökkitunnelma jää kuitenkin haaveeksi, kun lumisesta rinteestä löytyy nuoren miehen ruumis. Rikostapausten parissa aiemminkin kunnostautuneet Cilla ja Rosie eivät voi jättää mysteeriä sikseen. Pian parivaljakko selvittää traagista tapahtumaketjua parhaan taitonsa mukaan – ja poliisilta salassa.



CHRISTOFFER HOLST on kirjailija, kustantaja ja sommelier. Erityisen lähellä Holstin sydäntä on hyvän mielen kirjallisuus, ja hänen Cilla Storm -sarjansa on valloittanut Ruotsissa lukijoiden sydämet.



www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50291-4